

Cuprins

Tot spațiul dintre gândurile mele	5
Alex	10
Mâncare pentru lesbiene	24
Ce mai face Vincent Gallo	44
Mușcă și taci	55
Pe plaja Maroma	63
Ultimul rinocer alb	85
Zero grade	106
Bastards & Sons	129
Capul de girafă	165
Poezie pentru poeți de peste 50 de ani	184
<i>Mulțumiri</i>	213

Bogdan Răileanu

**Tot spațiul dintre
gândurile mele**

povestiri

POLIROM
2017

— Să știți că trebuie să plec la serviciu, i-am spus uitându-mă la ceas. Îmi pare rău că nu vă place numele. Decizia asta am luat-o împreună cu Sonia. Asta e.

Doamna Prodan își strânse poșeta în brațe și se ridică tăcută. Porni pe aleea parcului înapoi spre casă. Am urmat-o în liniște. În fața blocului, bebelușul a început să plângă. Doamna Prodan l-a luat în brațe și a dispărut cu el în scara blocului. Eu am legat căruciorul de balustrada scării și am plecat la serviciu.

Două săptămâni mai târziu au sunat austriecii. Pe 4 octombrie era programată o operațiune masivă de tăiere în județul Gorj. Sonia spăla niște vase în bucătărie când i-am spus. S-a uitat la mine lung câteva secunde, apoi a continuat să spele mai departe farfuriile din chiuvetă.

— Deci să înțeleg că nu vii la botez? mi-a spus sec.

— Vin direct de acolo, i-am spus. E aproape. Tu și cu copilul mergeți cu ai tăi. Oricum ei s-au ocupat și de organizare. Cred că ar fi mai bine să plecați de joi sau vineri, nu? Ca să vă instalați și să faceți toate pregătirile pentru sâmbătă. E aer curat, munte. E bine pentru Suni. Iar eu vin după ce termin treaba cu protestul. Sâmbătă dimineață la prima oră sunt la mormântul

lui Arsenie. Avem timp să ne și plictisim până la slujbă.

— Văd că ți-ai făcut deja planul.

— Nu mi-am făcut niciun plan, am mințit. Haide, știi de când aștept să facem ceva pentru pădurile astea. Sunt și niște jurnaliști care vin cu noi. Poate să fie o lovitură grea pentru Schweighofer.

— Va trebui să iei vinul, a spus. Nu pot să mă car și cu vinul, și cu copilul după mine. Mama a insistat să cumpăr un vin mai bun de la București, că nu îi place lu' tata vinul mănăstiresc.

Am zâmbit și am îmbrățișat-o cu teamă că o să mă respingă, dar nu m-a respins. Și-a pus o mână plină de detergent de vase pe după gâtul meu și m-a sărutat. Sonia își revenea încet din disperarea care pusese stăpânire pe ea în urmă cu câteva luni. Urma să plece la Londra în noiembrie, la o conferință, și începuse să facă o mică lucrare pe care trebuia să o prezinte acolo. Conducătorul ei de doctorat insistase să prezinte ea niște concluzii preliminare ale studiului asupra literaturii de secol XVII sau ceva de felul ăsta. Era bine pentru Sonia. Lucra cu îndârjire și avea grijă de copil cu dăruire. Ce fusese mai greu trecuse.

Am plecat pe 3 octombrie seara. Eu conduceam mașina noastră, un SUV Toyota RAV4 pe care

Îl primisem de la tatăl Soniei cu vreo zece ani în urmă. Cu mine în mașină erau doi austrieci, un jurnalist român de la un site de investigații, 20 de metri de lanțuri, 10 lacăte, două bannere de patru metri lungime și un metru lățime cu logoul Greenpeace, niște sandviciuri și 18 sticle de vin roșu de Corcova. Pe la 5 dimineața am ajuns în satul Gureni. Era întuneric. Satul era lung, înșirat de-a lungul șoselei care mergea în paralel cu un râuleț. Drumul era mai prost decât arătase acasă *street view*-ul de pe Google Maps, ce-i drept, fotografiile erau făcute în 2012. Eram patru mașini venite de la București. Ne-am oprit și am luat un localnic, omul nostru de legătură. Am trecut de sat și am mers pe șosea până am ajuns la un baraj, barajul Clocotiș. Am parcat mașinile în curtea hidrocentralei. Așteptam să treacă primele camioane goale spre locul defrișării ca să pornim acțiunea. Era răcoare între dealurile alea. Am ieșit din mașină și am fumat o țigară. Austriecii vorbeau între ei. Păreau tensionați. Nu le convenea ceva. M-am uitat la telefon: doar două linii de semnal. Am stat o vreme pe marginea barajului și am fumat liniștit. Priveliștea era frumoasă. Cerul se luminase. Lacul fumega în fâșii. Șeful Greenpeace de la Viena, Werner, a venit lângă mine și a fumat și

el o țigară. Mi-a spus că auzise că eram proaspăt tată și că știe cât de greu e, dar că va fi și mai greu și a râs. Am râs și eu și l-am invitat la botez fără să mă gândesc prea mult. A zis că vine. Pe la ora șase, omul nostru de legătură ne-a anunțat că trebuie să plecăm urgent. Camioanele care cărau lemne fuseseră aduse la locul de încărcare încă de aseară. Ne-am suit în mașini și am plecat. Localnicul s-a suit la mine în mașină cu Werner. Am luat-o pe un drum forestier. Mi s-a părut că am mers ore întregi pe drumul forestier. La un moment dat am ajuns într-o poiană largă, unde așteptau trei camioane mari cu remorcile goale. Arătau ca niște carcase uriașe. Între coastele lor de metal urmau să intre buștenii ca niște plămâni cilindrici morți lipsiți de demnitate. Abia când ne-am apropiat mai bine de mașinile mari am văzut și o mașină de Poliție parcată lângă. Și-a aprins girofarul și ne-a dat un *flash* cu farurile. Am oprit. În câteva secunde am fost înconjurați de vreo 20-30 de inși care au început să lovească mașinile cu pumnii și picioarele. Unii aveau niște bâte cu care ne amenințau. Werner a încercat să se dea jos și să strige *police, police* de câteva ori, dar și-a luat un pumn în față și, când a revenit în mașină, era plin de sânge. În celelalte mașini erau și două fete. De obicei era bine să

fie și femei la acțiuni de genul ăsta, pentru că îmblânzeau spiritele, dar acum situația părea ieșită de sub control. Orice se putea întâmpla. Am pus mâna pe telefon să sun la 112, dar nu aveam semnal. Nimeni nu avea semnal în mașină. Într-un final, dintre bărbații nervoși care ne înconjurau s-au ivit și doi polițiști burtoși cam somnoroși. Au venit în dreptul meu și mi-au făcut semn să cobor geamul. L-am coborât și o ploaie de flegme și palme s-a abătut asupra mea. Polițistul a început să țipe la oamenii din jurul lui ca la niște câini turbați. Oamenii îl împingeau și pe el în portiera mașinii. S-a întors cu fața la ei și a mai țipat de câteva ori să se potolească. Am ridicat puțin geamul și m-am șters de scuipat. Îmi simțeam fața cum arde. Mă zgâriaseră. Mâinile îmi tremurau pe volan. Polițistul s-a întors spre mine.

— Vedeți, domne, ce-ați făcut? a spus cu o voce ușor pițigăiată. Agent-șef Neagu. Actele dumneavoastră, vă rog.

I-am dat actele.

— Ce căutați, domnu' Popescu, tocmai de la București prin Subcarpații Olteniei, taman în pădurea asta? a continuat uitându-se în buletinul meu. Ați venit la un grătar? a spus cu un rânjet pe sub mustață.

— Suntem de la Greenpeace, i-am spus. Aveam informații că în zonă au loc defrișări ilegale și am venit să protestăm.

Un val de înjurături și de urlete s-au pornit instantaneu. Ne înjurau și împingeau mașina cu mâini mari ca niște lopeți.

— Ce defrișări ilegale, domnu' Popescu? a gușat polițistul. Știți unde vă aflați? Asta e proprietate privată. Ați venit să faceți proteste în curtea oamenilor? Cine v-a trimis?

— Nu ne-a trimis nimeni, am spus. Am venit singuri. Dacă totul e legal aici, nu înțeleg ce au oamenii ăștia cu noi. De ce ne înjură și sunt violenți?

— Eu zic că aveți noroc că eram și noi pe aici, a spus polițistul, băgând actele mele în buzunar.

— Nu îmi dați actele? am întrebat.

— Ce să faceți cu ele?

— Luați-mi datele dacă e vreo problemă și dați-mi actele înapoi, i-am spus. Domnule agent, sunt două femei în mașinile din spate, avem mai mulți cetățeni străini cu noi, cred că putem să vorbim civilizată. Dacă am făcut o greșală, ne cerem scuze și plecăm.

— Ce caută cetățenii străini cu dumneavoastră? a întrebat polițistul.